

## [Hans Nielsen.]

ikke, om det er større Import af Smør, Margarine, Kød, Mælk og Halm og slige Varer, vi trænger til her i Landet i Øjeblikket. Jeg synes, at en saadan Klage er ganske uden nogen Bund i Virkeligheden; paa en Tid, hvor vi endogsaa maa destruere en Del af Kødet her i Landet, skulde man altsaa tillade en endnu større Import af Flæsk og Slagteriaffald og slige Varer! Det kan der dog ikke være nogen forstandig Mening i. Jeg skal derfor ikke komme videre ind paa disse Klager, der ogsaa strejfer det handelspolitiske, hvor der ankes over, at et større Parti, antagelig italienske, Borsalinohatte er sluppet ind i Landet, ligesom man i et enkelt Tilfælde inden for Metalbranchen har begunstiget vort Naboland Sverige. Det er, saa vidt jeg kan se, nogle af de vigtigste af de Klager, der har været fremme, men disse Klager er efter min Formening ikke af den Art, at man med nogen som helst Berettigelse kan kræve, at Valutacentralen af den Grund skulde ophæves.

Men for øvrigt maa jeg sige, at det er kun en ringe Del af de 50 Sider i Grossist-Sammenslutningens Bog, der beskæftiger sig med Klager, og jeg er nærmest forbavset over, at man ikke har fundet flere end dem, der anføres. Thi naar man betænker, at Valutakontoret har administreret Importen af Varer til et Beløb — ifølge Bilaget til den gældende Lov — af 1 238 Mill. Kr., saa er det jo en saa kolossal Virksomhed, der udfoldes, at det skulde være mærkeligt, om der ikke kunde være Klager, endogsaa til Tider alvorlige Klager, at fremføre. Det er jo ikke Tusinder af Ekspeditioner, men det er Snese af Tusinder af Ekspeditioner og Afgørelser, Valutakontoret har maattet træffe, og jeg synes, det maa betragtes som en Ære for Valutakontoret, at det kun har været muligt at finde saa faa virkelige Klagepunkter som dem, der er anført i denne Bog fra Grossist-Sammenslutningen af 1930. Og selv om man læser Bogen 2—3 Gange igennem, vil man ikke finde en eneste Klage, der omhandler en virkelig Dødssynd fra Valutakontorets Side, jeg mener hermed en eneste Afgørelse, der kan stemples som en national Forsyndelse, tværtimod, det er alt sammen Klager af et meget ringe Format. En stor Del af det paagældende Klageskrift er rettet mod Industriraadet og specielt mod Direktøren i Industriforeningen, Direktør Hartz. Jeg maa maaske med Formandens Tilladelse oplæse nogle faa Linier af dette Skrift. Det hedder Side 26:

„Vi hævder, at den danske Industri

er til Overmaal beskyttet ved Toldlov og Kroneforringelse, og at kun Industriens Indehavere kan have Interesse i, at Importbegrænsningen skaber positiv og vedvarende Varemangel.

Men ikke desto mindre er den eneste Raadgivergruppe, som Valutakontoret lytter til og retter sig efter, Industrien, det vil sige Industriraadet og Fagforeningerne.

Jeg maa protestere mod det ret plumpe Forsøg, der her gøres i politisk Henseende ved at skyde Fagforeningerne ind ved Siden af Industriraadet, og det ædle Formaal hermed er jo ikke til at misforstaa. Saa vidt jeg husker, har Fagforeningerne aldrig været hos Valutaudvalget og plaget os med Henvendelser og stillet Krav til os; jeg skulde tage meget fejl, hvis det har været Tilfældet. Og hvad Industriraadet og Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk angaar, maa jeg sige, at jeg ofte har spurgt mig selv, om Lederne af disse udmærkede Institutioner sover i en Tid, hvor alle andre er paa Færde, og hvor hele Landets Erhvervsliv er sat paa den haardeste Prøve. Det forekommer mig, der er saa ringe Grund til at overfalde de Herrer, for de har saa sandelig ikke været paa Stikkerne, saaledes som andre har været det i den Tid, Valutakontoret har virket.

Direktør Hartz har i et Radioforedrag fremsat den Opfattelse, at Valutaordningen har været til saa stor Fordel for det nationale Arbejde, at adskillige halve Snese Tusinde af Arbejdere har været i Beskæftigelse som Følge af Valutakontorets Virksomhed. Denne Udtalelse synes i høj Grad at have virket ophidsende i Importørkredse, man bestrider hidsigt Rigtigheden af Direktør Hartz's Udtalelse, men man kan af gode Grunde ikke bevise det modsatte, naturligvis. Det eneste, man har at fremføre, er dette, at Arbejdsløsheden er forøget inden for Handelsstanden. Jeg er nu af den Opfattelse, at Valutakontoret har haft en meget stor Betydning for Beskæftigelsen her i Landet. At opgøre denne Betydning i nøjagtige Tal lader sig selvfølgelig ikke gøre, men man tager næppe meget fejl, naar man regner med, at det nationale Arbejde har fundet Beskæftigelse til ca. 30 000 Arbejdere, som vilde have været arbejdsløse, hvis vi ikke havde haft Valutacentralen.

Jeg har her en Opgørelse over Antallet af ledige og beskæftigede Arbejdere i Industri og Haandværk pr. 11. November 1932 og pr. 10. November 1933, den er altsaa ganske frisk. Formanden for Arbejdsløs-